

2023

č. 7

Nezapomeň!

Pozvánky

Sejdeme se ve středu 6. září v 17:00 na zahradě restaurace Na Vinici

Milí řípo/kopcolezci, dejte si do deníčků vzdáleně avizované datum čtvrtek 28. září. Na svatého Václava podnikneme celodenní výstup na netradiční kopec (či dokonce kopce). Pokyny včas přijdou. keepJOB

Zápis

Sešli jsme se v dešti, a tak místo zahrady jsme okupovali dva stoly uvnitř restaurace Na Vinici v této sestavě: **Mahdí, Pacík, Zbyněk, Petr, Cancidlo, Pegas, Bob, Styda, Kost'a a Magda** (Cancidlová)

Omluvenky

Na příští schůzku se musím omluvit, protože budeme kroužit kolmo někde kolem Blatné.

Reyp

Ahoj, s lítostí se musím omluvit na dnešní schůzku 2.8. Na Vinici, neboť mne přepadla nepěkná viróza, z níž se léčím již druhý týden. Na vycházku to ale ještě nevypadá. S pozdravem všem, **Mahu**

Ahoj, omlouvám se ze středeční schůzky, neb budu v prvním srpnovém týdnu kolmo projíždět okolí Stráže nad Nežárkou. 555 **Loulínek**

Na první středu v srpnu se omlouvám. Mám tu rodinnou sešlost z Augsburgu. **Zub**

Z důvodu důležitých zednických sanačních prací na rodinné nemovitosti se dnes omlouvám. Furt mi trvá zákaz požívání alkoholu. A v hospodě bez piva, to je skoro vlastizrada. **Yško**

Omlouvám se, jsem v Třeboni do konce prázdnin. Ahoj, **Foki**

Tak jsem se chystal a těšil, až z toho nebude nic. Důvod mé dnešní omluvy jsou moje nohy, tedy zrovna ta pravá je mrcha. A řekla si, že nebude fungovat a nebude. K mému ortopédovi se dostanu v nejlepším případě příští týden. Tak mi tam snad dá zase ty dvě injekce a třeba se to zlepší. Tak se omlouvám a pozdravuju ty, co přijdou, i ty, co nepřijdou. Držte mi palce. Váš **Chingo** pes momentálně poněkud v depresi.

p.s. Kdyby někdo chtěl sem za mnou přijet na kafe, bude bouřlivě vítán a pohoštěn.

Hlavní body schůzky:

Zbyněk na schůzce poreferoval o táboře Pětky s velkým respektem a obdivem. Jistě o tom vyjde podrobnější zpráva.

Konstatovali jsme, že se těšíme v zimě na hory. Musíme si už teď ubytování rezervovat. Na schůzce se přihlásili: **Pacík, Pegas, Mahdí (+4), Zbyněk** a **Cancidlo**. **Bob** se tvářil, že je nerozhodnut, ale jet by měl, aby pomáhal **Pacíkovi** vstávat po jeho krkolomných pádech, a tak pobavil přihlížející lyžaře. Předpokládáme, že také pojedou **Kačka** s **Lenkou** a **Plavec**.

Kdo chce na hory jet, tak se co nejrychleji přihlaste **Pegasovi**.

Vtipy

Tentokrát ze Slovenska

Pulcovy vzpomínky

ITALSKÝ CHLÉB

Scarlino obýva asi 800 duší. Samozrejme, že se všichni znají, i když ne všichni se na veřejnosti zdraví. Ale scházejí se v circolo ARCI. To je vlastně bar, který patří komunistické straně, a proto nemusí platit daně. Tím jsou tam ceny o něco nižší, což je hlavní důvod, proč tam všichni chodí. Ne aby se ušetřilo, to ne, ale vypije se toho za stejný peníz trochu víc.

Do circola chodil také Toni. Bylo mu již pětadesát, ale měl ještě dobrou „fyzičku“. Hlavně oplýval šarmem a velkorysostí. Nikdo nevěděl, jestli byl někdy ženatý, je-li vdovec nebo co, ale u žen měl veliké úspěchy. Každý večer vlekl nějakou k sobě domů: domorodé i turistky, prý i Němky, ačkoliv neuměl ani slovo jinak než italsky. Nebo snad právě proto.

Zato Mauro, ač byl o třináct let mladší, o ženu ani nezavadil. „Nebyl úplně Hugo“, což se říká lidem, kteří nemají všech pět pohromadě. Jak Italové říkají: „Scházal mu čtvrtek.“ Ale pět tříd obecné školy prý dokončil. Jeho přátelé tvrdili, že nejlépe zná tu čtvrtou, protože ji

navštěvoval třikrát. Ne že by Mauro Tonimu záviděl, ale spíš ze zvědavosti se ho jednou zeptal: „Prosím tě, Toni, jak to s těma ženskejma děláš? Víš, že ti to pořád jde?“ Byl v tom zřejmě také obdiv, protože hned skromně dodal: „Abych byl upřímněj, mně už se ani nezvedne.“

A Toni se hned chopil nabízené příležitosti k radě: „No, a jíš chleba?“

„Moc ne,“ přiznal Mauro.

„Tak to je určitě tím. Jez chleba a uvidíš!“

Italský bílý pšeničný chléb je totiž dost dobrý čerstvý, večer již nestojí za nic a ráno je tvrdý jako kámen, takže ta idea byla evidentně blízko reality.

Ne že by to Mauro zrovna nutně potřeboval, nebo že by chtěl někoho přetrumfnout; zase to byla spíš zvědavost, která ho přivedla druhý den ráno do paneterie.

„Maria, dej mi půl kila chleba!“ Maria moc dobře věděla, co kdo denně nakupuje, a proto se podivila: „Ale Maurino, co budeš dělat s tolika chlebem, vždyť ti ztvrdne!“

Mauro našpicoval uši: „Cože? Že mi ztvrdne? Tak má Toni recht! Maria, dej mi toho chleba rovnou kilo!“

Jedno italské rčení říká: „Anche se non è vero è ben trovato. – I když to není pravda, je to dobře vymyšleno“.

Listárna

Pokud mě paměť neklame, tak Plaváčka opravdu vymyslel **Švígo**, a měl radost jako vždycky, když nějaký jeho nápad „zlidověl“. S kým vším se při tom radil, to nevím. **Hanka**

Na přezdívky vzpomíná **Hekloš**:

Na přezdívku jsem čekal dlouho, získal jsem ji až během svého druhého tábora Šprúdl v roce 1972, a to docela neobvyklým způsobem. Na ranním nástupu při čtení služeb hlídky Wikingů bylo oznámeno k překvapení všech neznámé jméno **Hekloš**. Přezdívku vymyslel **Dědek** (Ondřej Vaculík), a jak posléze vysvětlil, tak ze slovesa heklovat. Tehdy jsem byl v těžkém období, kdy jsem bral vše moc vážně a dění na táboře neustále kriticky komentoval. Tak si můj kormidelník pro můj případ vytvořil, s tvořivostí jemu vlastní, krásný slovní novotvar. Ostatně o rok dříve na táboře Okluze I v roce 1971 takto vytvořil pro Patrika přezdívku **Plkát**, kde inspirace je zcela zřejmá. A na témže táboře vznikla pro Viktora zcela geniální přezdívka **Indif**, o jejímž původu jsme se, včetně **Indifa**, dozvěděli docela nedávno od **Kurta**, tehdy 1. člunaře Žraloků. Jak si pamatoval, tak na sezení kapitanátu si s přezdívkou pro Viktora nevěděli rady, a tak se nakonec přihlásil kormidelník Žraloků **Brafa** a pravil doslova: „Bude se jmenovat **Indif**“. „No, dobrý, a jak jsi na to přišel?“ „Indi, to je můj oblíbený závod v Indianapolis a F je moje oblíbené písmeno“. A bylo to.

A na závěr ještě dodatek k předchozím vzpomínkám o historii jmen plavčků **Tobr** – **Tonebr**. Přezdívky vznikly na táboře Okluze II v roce 1975 a vymyslel je osobně **Tobr**, bratr to **Hermána**. Čili, jak vysvětlil – Tomáš-brácha, Tomáš-ne-brácha. Po následujícím táboře Vltava 1976 odjeli s rodiči do Holandska, a to bez návratu... V některém pozdějším Plaváčku jsme otiskli jejich dopis z „daleka“, a když to uviděl **Švígo**, velice mi coby šéfredaktorovi vyčínil. No, nevzpomínám si, že by někdo z StB Plaváčka odebíral...

Další vzpomínku poslal **Zub**:

V minulém Plaváčku 6/ 2023 se naprosto jasně prokázalo, čím míň se nás, tedy tentokrát vás, sejde, tím větší je výstup ze schůzky. Mám poznámky k přezdívám. **Stydův** výklad o přezdívce **Fripi** bych chtěl doplnit, pokud ovšem mě paměť nešálí, že se nejednalo o tábor, ale o pobyt na Hopce. Snad o Vánocích, či pololetkách, rok nevím, ale ve stísněných podmínkách ve společné ložnici se věčně nacházely povalující se věci podepsané Kiršner. Takže přezdívka byla tady – vetešník. Dlouho bojoval **Švígo** za změnu, navrhoval německého trédler, anglicky, až francouzština přinesla fripier, z čehož vznikl **Fripi**. Jen ten vetešník dlouho přetrvával.

Jak vznikl **Batul**. Starý **Batul**, ing. architekt Jiří Schröder, byl spolužákem ing. Altmanna, toho času předsedy či prezidenta Českého Yachtklubu. Ten říkal, že tam je parta skautů, a ať kluka k nim dá. Buď jak buď, Jan Schröder se stal ve svých 11 letech členem dorostu ČYKu. Možná trochu prominentním, neb **Braťka** nemohl Altmannovi odmítnout. Protože si přinesl na jednu z prvních schůzek baterku, říkalo se mu Baterka, pak Batek a nakonec **Batul**. Snad podle Hýty a Batula. Protože moji rodiče byli se Schrödroyými velmi dobří přátelé, netrvalo dlouho, a i já jsem přišel jako nováček do oddílu. **Batul** mě přivedl a **Braťkovi** hned na samém začátku říká: „a říkají mu Zoubek.“ Jak já to nenáviděl. Vysvětlím proč. Chodili jsme s **Batulem** do jedné třídy, a to páté. Na ruštinu jsme měli učitelku Baumgartnerovou. Ještě 8 let předtím učila němčinu, a velice rychle se posléze předělala na ruštinářku. A mne si pletla a několikrát mě vyvolala místo Brousek jménem Zoubek. Kluci se mi posmívali, a **Batul** hned mně v oddíle říkal **Zoubek**. Už mi to zůstalo, jen s přibývajícím věkem se ze mne stal **Zub**, a **Zoubek** zdědila moje sestra, která byla členkou dívčí Pětky. Z mých příbuzných byl u Ústečáků můj bratranec Vladimír Novák, který byl pro svou výraznou „atletickou“ postavu zván **Gandík**. Možná, že se na něj někdo pamatuje, protože na Holné 1956 si podpálil stan.

Ještě k linorytu Plaváčka. Mám dojem, že linoryt na obálce dělal **Batul**.

No, a nakonec z jiného soudku: Prohlížel jsem na mlejně své ženy knihovnu, tam se odkládají knihy celé její rodiny, na které není v Praze místo. A co vidím: František Nepil: „Ohlédnutí“. Vyšlo až po jeho smrti v roce 1998. Otevru, protože jsem se s **Budulínem** sešel někdy po roce 1989 u **Akely** v lomu, a jeho laskavé knihy mám moc rád. A na stránce 56 je povídání: Jaroslav Novák – **Braťka**. Rád bych toto povídání dal ve všeobecnou známost.

Užívejte prázdnin a mějte se. **Zub**

JAROSLAV NOVÁK – BRAŤKA

Už sto let uplynulo od narození vynikajícího člověka, kterého ovšem osud zašantročil do kouta mezi zapomínané. Nesl nejméně české jméno – jmenoval se Jaroslav Novák – ale osvěžil ho svou přezdívkou – Braťka. Byla to přezdívka skautská, protože junáci se tradičně oslovují svými přezdívkami: Jaroslav Novák byl totiž mimo jiné i oddílovým vůdcem a kapitánem pátého oddílu vodních skautů a z jeho odchovanců nosil například malíř Čeněk Pražák, žijící ve Švýcarsku, přezdívku Akela, genový inženýr Dr. Pačes přezdívku Pacík, herec Jiří Němeček Diavolo, dnešní rektor Univerzity Karlovy profesor Palouš byl prostě Radim, což je vlastně jeho křestní jméno, urolog Dr. Klika je dodnes Bob, filmový režisér Arabely Václav Vorlíček byl Vavík, sinolog Dr. Oldřich Král měl přezdívku Hrabě, a mně říkali Budulín. Nu a Jaroslav Novák měl přezdívku Braťka za svého života tak vžitou, že jí podepisoval i některé své knihy.

Tvořil totiž spolu s Jaroslavem Foglarem dvojici nejčtenějších skautských autorů. Jeho nejznámějšími knihami jsou romány Zelené jezero, Modrá hvězda, Pod bílými plachtami a Statečná

srdce, v dalších vydáních nazvaná Skautská srdce a Junácká srdce. Spolupracoval i na scénáři filmu ze života vodních skautů Na dobré stopě.

Jaroslava Nováka najdete jen v některých slovnících spisovatelů, avšak oblastí, ve které byl dodnes nepřekonán, byla jeho praktická výchovná činnost. Způsob, jakým vedl několik generací mladých chlapců, a vynalézavý, všestranný a bohatý program, jakým dovedl naplnit a zaplnit jejich týdenní schůzky, neděle a svátky, a především hodiny, dny i týdny na táborech, vzbuzuje i po desítkách let obdiv. Dokud byla Pětka pěším oddílem, proputoval s jejími mladými členy například Podkarpatskou Rus i po Poloninách (s jedním koněm, který jim nesl nezbytné zásoby a „techniku“). Když změnil Pětku na oddíl vodních skautů, sjížděl s ní pravidelně české řeky a posléze s nimi plul dvakrát podél celého pobřeží Jaderského moře na plachetnici, kde chlapci pod vedením jediného profesionálního mořeplavce dělali posádku a vykonávali všechny práce námořníků.

Osobně se domnívám, že knihy Jaroslava Nováka by měli znát a analyzovat všichni, kdo mají co dělat s výchovou mladých lidí v jejich volném čase. Že by z nich měli například vypreparovat onu vyzkoušenou programovou náplň a přizpůsobit ji a obohatit o možnosti, které nabízí současná počítačová doba. Především by ovšem neměli přehlédnout morální a etický náboj, který byl nementorsky všudypřítomen při jeho výchově, při hrách i při zábavě chlapců z jeho velmi početného oddílu. |

Je zde pořád ještě dost členů oddílu a skautů vůbec, kteří znali Braťku několik let či mnoho let předtím, než jsem já přišel na svět. Oproti nim mám však časové prvenství v tom smyslu, že jsem poznal a znal Braťku v nejtětlejším věku, tedy rozumějte, ve svém, v mém nejtětlejším věku, přesně tedy v předškolním věku,

a ještě přesněji v dnešní terminologii v mateřskoškolkovém věku (ačkoli jsem pochopitelně do mateřské školy nechodil) a úplně nejpřesněji v době, kdy mi byly tři roky, tři měsíce a 19 dní, jak mohu písemně doložit v pamětní knize této skautské rezervace. Všichni ostatní se s ním osobně seznámili – pokud se s ním seznámili osobně, zpravidla až při vstupu do oddílu, tedy ve věkovém úseku, který kritici literatury pro děti označují nebo alespoň donedávna označovali za prepubescenti, pubescenci a adolescenci.

Toto časové privilegium mi vzniklo samozřejmě náhodou – tím, že se můj otec stal správcem skautské rezervace v Nižboru, přesněji řečeno v údolí nazývaném Výbrnice, jež katastrálně patřilo nikoli pod Nižbor – v Nižboru je pouze železniční stanice – nýbrž pod Stradonice, což je obec, kde mám čirou náhodou už 28 let chalupu.

Na vytypování tohoto místa měl vedle A. B. Svojsíka svůj podíl i tehdy osmatřicetiletý Braťka.

Rezervace leží na okraji Křivoklátských lesů v údolí sevřeném ze všech stran lesnatými stráněmi a skládala se původně ze dvou staveb přivezených z národopisné výstavy v Praze, tedy z tzv. rychty, kryté šindelem a ozdobené dřevěným zábradlím u vchodu, a z nevelké dřevěné lidové zvoničky. Rychta sloužila vždy jako vůdcovský stan. Vedle zvoničky stála pak další, prkenná stavbička, dřevěný stan opravdu ve velikosti stanu – „áčka“, jenž se nazýval a svůj název nesl nade dvířky, *doupě*.

Tuto skupinku stavbiček doplnily v roce 1934 dva velké sruby s palandami. Pokud má paměť sahá – v roce 1934 mi bylo pět let – při jejich stavbě se rovněž vyskytoval Braťka v jakési patrně poradní funkci. Předpokládám, že k výstavbě obou velkých srubů dal popud. Každý srub byl asi tak pro 20–25 lidí, a byl s kamny, takže se tam daly přežít i studené Velikonoce, Dušičky anebo Vánoce.

Toto tábořiště stálo na horním konci výbrnické louky, a bylo často doplněno stanovým táborem. Dneska z něho zbyla jediná mohutná bříza. Je to poslední ze tří bříz, které byly zasazeny každá před jedním srubem.

Na dolním konci louky dosud stojí srub, který byl obydlím správce rezervace, tedy mého otce a nás, jeho rodiny. U něho stála rozlehlá primitivní kolna krytá dehtovým papírem a pod ní řady stolů a lavic. Byla to jídelna pro oddíly, které si nevařily samy. Těm vařila moje matka. Znamení, že je oběd, večeře či snídaně hotova, signalizovala do tábora vzdáleného asi 200–300 metrů pomocí

dvoukřídlého dřevěného semaforu. Semafor byl připevněn na dvoupatrové věži postavené z hrubých klád, kterou každý považoval za rozhlednu, navzdory tomu, že stála v údolí těsně u jídelny.

Poté, co jsme se v roce 1937 odstěhovali do Prahy, převzal správcovství skautské rezervace pan Štěpnička. Nedočkal se tam velkého štěstí – ve srubu mu zemřela žena a za pár let nato byla rezervace zlikvidována nacistickými okupanty. Posledním oddílem, který zde už za války tábořil, byl pátý oddíl, přesněji tedy jeho pátá smečka Vlčat, vedená Standou Langem a Braťkovou sestrou Vlastou Novákovou. (Ta zemřela ještě během protektorátu v nemocnici a není totožná s pozdější Braťkovou ženou, rovněž Vlastou.) Přibližně za týden či za dva týdny táboření musela Vlčata páté smečky tábor opustit poplachovým způsobem – během půlhodiny či hodiny, aby unikla nacistickému komandu.

Správcův srub jako jediný stojí ve Výbrnici dodnes a je dokonce ve svém jádru málo porušen. Byl totiž vlastně nepřetržitě používán. Po druhé světové válce byl prodán soukromníkovi jako rekreační chata a tuším, že snad až v osmdesátých letech byl předán tzv. pionýrům jako kuchyně pro jejich táboření. Má ubouránu část, kde byl sklep, a místo něho byla ke srubu přilepena monstrózní jídelna. Táborové sruby na horní části louky byly v té době již dávno rozebrány.

Předválečná rezervace v Nižboru, to znamená ve Výbrnici, byla tedy místem mého osobního setkání s Braťkou.

Styda na schůzku přinesl vzpomínku na **Boba** (Kliku):

zleva : Mgr. Pavel Tučný, Ing. Roman Mánek Havránek, MUDr. Jaromír Bob Klika, Jiří Kryl, sedící Olga Kliková

Skautský oddíl Velená Fanderlíka

udělil dne 24. 8. 2014

Čestné členství

našemu čestnému předsedovi

MUDr. Jaromíru Bob Klikovi

Historická skupina
Zpravodajské brigády

gratuluje

Luděk Pícha
předseda

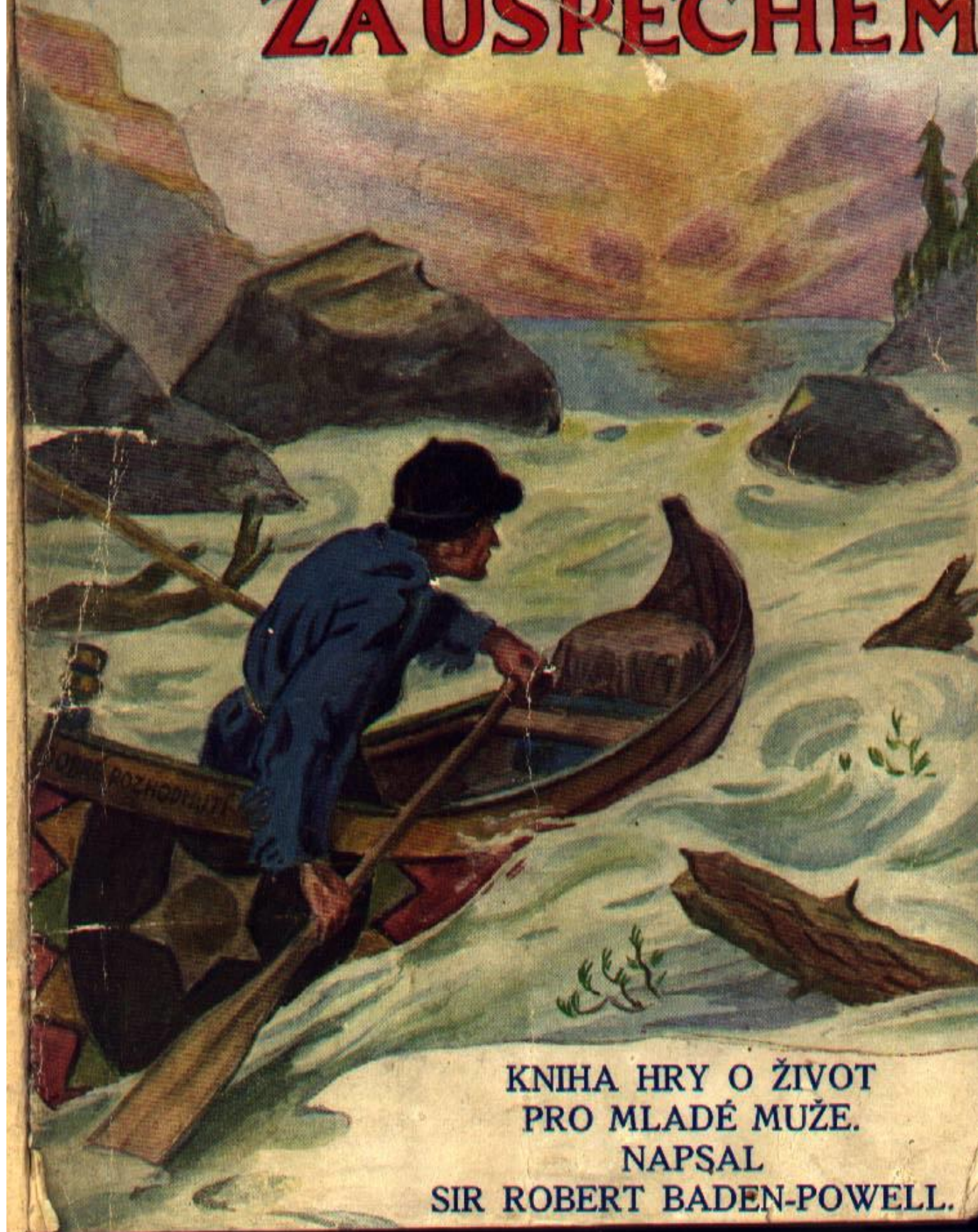

Jiří Kryl
jednatel

Také předal **Pacíkovi Bobův** turbánek k jeho oddílovému šátku.

Od **Liliany** (která s námi byla na horách) jsem dostal zajímavou knížku z pozůstalosti jejího otce, starého skauta: „Na pouti za úspěchem“ od Roberta Baden-Powella, která u nás vyšla v překladu v roce 1924. Kromě moudrého textu mě na knížce zaujalo, že Sir Baden-Powell ve svých kresbách zachytil často vodáctví a využil ho k jistému poučení pro skauty.

NA POUTI ZA ÚSPĚCHEM

KNIHA HRY O ŽIVOT
PRO MLADÉ MUŽE.
NAPSAL
SIR ROBERT BADEN-POWELL.

SIR ROBERT BADEN-POWELL

NA POUTI ZA ÚSPĚCHEM

KNIHA HRY O ŽIVOT PRO MLADÉ MUŽE

S 60 ILUSTRACEMI KRESLENÝMI AUTOREM

PŘELOŽIL
JAN NOVÁK

1924
NÁKLADEM SVAZU SKAUTŮ RČS. V PRAZE

SÁM ŘÍD SVŮJ ČLUN — HLEDĚ V PŘEDÍ DOVOLÍŠ-LI, ABY JINÍ ZA TEBE
VESLOVALI ZÁDY K NEBEZPEČÍ, ZTROSKOTÁS.

V knížce jsem také našel výstřižky článku o skautech z Mladé Fronty z roku 1952. Bylo to v době, kdy jsme aktivně skautovali s **Bratřkou**. Ani jsme si neuvědomovali, jak to bylo nebezpečné. Ostatně **Bratřku** vystěhovali komunisti z Prahy a **Standu Langa**, vedoucího vlčat Pátého oddílu, po zrušení Junáka zavřeli. Bohužel o jeho osudu nic nevím. 555 **Pacík**

Skauting a náboženské předsudky je společné spřežení téže káry — imperialismu. Skautští ideologové se velice často dovolávali náboženských pověr a žádali na skautech viru v boha. Na druhé straně zase církev nedala na skauty nikdy dopustit.

Jeden z našich skautských ideologů, místonáčelník Junáka dr. J. O. Martinovský, ve své brožurce „Jak začít“ (Junácká abeceda pro vedoucí venkovských junáckých oddílů s duchovním vedením), vydané v Praze roku 1946, na příklad píše: „Světový skauting vidí v náboženství nejlepší oporu svých snah a jeden ze základních pilířů, na němž výchova skautská spočívá.“ K potvrzení svých slov cituje Baden-Powella: „Očekává se, že každý skaut bude náležitě některému významní a bude bohoslužby tohoto významní navštěvovati.“ Na skautské konferenci v Paříži roku 1922 — jak Martinovský uvádí — prohlásil Baden Powell přímo: „Skauting, jehož zákony a slib neobsahují věrnost bohu, nelze považovati za náš.“

Tak smýšlel a takovou linii udával světový náčelník a zakladatel skautingu, lord Baden-Powell. Ze se tato směrnice stala náplní činnosti nejen anglických skautů, ale též našich junáků, dokazuje Martinovský na výroku zakladatele čs. Junáka A. B. Svojsíka: „Očekávám, že skauti katolíci budou pevnou páteří všech skautů u nás.“

Když význační skautští funkcionáři takto pochvalně hovořili o církvi a jejím učení, pospíšil si tedy papež Pius XI. ujistit všechny skauty svou přízní: „Sotva můžeme dát mládeži něco lepšího než právě junáckou výchovu.“

Tato fakta nezvratně dokazují, že skautská výchova působí na mladé lidi ruku v ruce s náboženskou. Jak se to prakticky projevuje v činnosti junáckých oddílů?

Povšimněme si již prvního krůčku mladého chlapce a děvčete ke skautům — slibu. V jeho závěru se totiž říká jak u vlčat, tak u skautů: „Tak mi pomáhej bůh!“

M. Svojsík¹⁾
 Skauting
 s papěžským
 poselstvím
 (Mladá fronta
 11. 11. 1952)

2 V tomto jménu tedy dr Křivský, Chodounský, Forst a ostatní nedávno odsouzení junáčtí funkcionáři zradili naši republiku (podle 1. bodu slibu), a uposlechnuvše rozkazu svého nadřízeného Anderleho (podle 2. bodu slibu), stali se agenty a pomocníky CIC, dopouštěli se nejhnusnější špionáže.

Náboženská výchova provází skauty na každém kroku. Hovoří-li dr Martinovský o možnostech skautování, říká: „Junáckou tělocvičnou

je celá boží příroda a tu nám milý pán bůh propůjčuje zcela zdarma.“ Když odpovídá na otázku: Koho vychováváme?, prohlašuje: „Úkolem junáckých vedoucích je vésti junáky tak, aby prospívali tělesně i duševně. Obojí — tělo i duše — jest darem božím, obojímu tedy třeba věnovati náležitou péči.“ Na cestu junáckým vedoucím dává tuto radu: „Snažme se svým osobním příkladem stvořiti v oddíle kus praktického křesťanství. V oddíle se nesmí nábožensky vyučovati, nýbrž nábožensky žíti.“

Proč se kladl v Junáku tak velký význam na náboženskou výchovu a k čemu tato výchova prakticky vedla?

Někteří skautští ideologové sice prohlašovali, že náboženské prvky jsou jen v těch oddílech, které se skládají z věřících, že skautem může být i chlapec a děvče bez vyznání. Což však nesměruje k náboženské výchově to, když je dětem vštěpována bezmezná úcta k „velebnosti“ přírody, když se jim tvrdí, že veškeré společenské zákony jsou pouze dílem božím?

Vede je to k tomu, že děti se dívají na společenský řád, na přírodu jako na neměnný, věčný řád a stav a přírodní jevy posuzují idealisticky, v rozporu s vědeckými poznatky. Vede je to k tomu, že tedy nevěří ve vlastní sílu a rozum, ve schopnosti člověka, ale doufají, že jejich osud je utvářen nezávisle na nich samých. Vede je to konečně k tomu, že se stávají oddanými služebníky kapitalismu.

Náboženská výchova nebyla totiž v Junáku pěstována snad proto, že většina skautů se hlásila k některé církvi, ale proto, aby pomocí náboženských předsudků odvedli chlapce a děvčata od problémů denního života, od otázek třídního boje. K takovému cíli využili i náboženské výchovy.

Dr Křivský, ideolog Junáka, který byl nedávno odsouzen se skupinou bývalých junáckých funkcionářů pro špionáž, člověk, který studoval vysokou školu, vlivem junácké výchovy dospěl v roce 1950 a později až k nesmyslné teorii t. zv. Kruhu. Kruh měl být společností lidí, která měla vésti členy k vytvoření náboženské a vychovatelské společnosti na základě mystického idealismu. Základem Kruhu měla být prakticky prováděná mystika, která by byla převzata jednak z křesťanství, jednak z buddhismu. Úkolem Kruhu bylo prostudovat mystické spisy křesťanské a buddhistické a na základě tohoto studia zaříditi život jednotlivých členů tak, aby žili podle těchto zásad, tyto zásady rozšiřovali do svého okolí a aby zakládali kroužky lidí, kteří by přijali tyto zásady.

Dále měla být zřízena škola, kde by se v této ideologii vychovávali mladí lidé. Pomocí nově vychované mládeže se měla zaříditi náboženská společnost, která by byla řízena kláštery, kde by se shromažďovali jednak ti, kteří měli vésti náboženskou společnost, a jednak ti, kteří

3 se měli připravovat na vedení náboženské společnosti po zvratu našeho státního zřízení. Členy Kruhu byli i ostatní bývalí funkcionáři Junáka. Až k takovým absurdnostem dospěli tito odchovanci Junáka. To je jeden z příkladů, jaké výsledky má nábožensko-skautská výchova. Avšak vzájemná „spolupráce“ těchto ideologií se projevuje i daleko praktičtěji. Na příklad v tom, že Celerýn, Chodounský a jiní odsouzení skautští špioni se setkávali s dalšími agenty a pomocníky CIC právě v klášteře, kde se jim zdála půda nejbezpečnější.

K hlásání podobných reakčních názorů, jak jsme si ukázali, se propůjčoval do nedávné doby i dr J. O. Martinovský. Dnes však učí naše děti, pionýry, na střední škole v Praze, Jindřišská ulice. Jak se srovnává s jeho dřívějším učením to, že nyní vykládá dětem v hodinách přírodopisu, fyziky a chemie o Darwinově teorii a materialistickém názoru na přírodní a fyzikální zákony?

Takoví lidé nemohou správně vychovávat naši mládež.

Milan Syruček